

פרק 1: דיאטה

בן

כל העיניים נישאות אליו. הופעתו מוקפדת, עמידתו זקופה, קולו חזק ויציב ועיניו נישאות קדימה. הוא עושה עבודה טובה, כי כל מי שמביט בו עכשיו בטוח שעומד מולו אדם אסרטיבי ומלא ביטחון, אך הוא מרגיש בדיוק הפוך. העמידה מול קהל רב גורמת לליבו לדהור כמו תופי מלחמה. הצורך להרצות באנגלית אף על פי שהיא אינה שפת האם שלו גורם לו לחרדה שמבעבעת בו כאילו היה משקה תוסס, אך הוא מתאמץ לתת את ההצגה הכי טובה בעיר, כדי שאף אחד לא יחשוד שהוא טפטף טיפות "רגיעון" על הלשון רגע לפני שנכנס לאולם ושהוא לבש חולצה כהה רק כדי שלא יבחינו בעיגולי זיעה מתחת לבית השחי שלו.

"אז איך הכול התחיל?" הוא אומר ומיד עוצר את הפיהוק שכמעט חמק מפיו והיה יכול להסגיר את העובדה שהוא עדיין לא הצליח להתאים את השעון הביולוגי שלו אחרי הביקור הקצר בארץ מולדתו לשעון המקומי, אף על פי שעברו כבר יומיים מאז נחת בחזרה בלוס אנג'לס.

"מנחם, אודי ואני שירתנו ביחידה קרבית בצבא הישראלי. מנחם הוא זה שבראשו הבלתי הרעיון לטוס מעבר לים כדי לתת שירותי אבטחה לכוכבי הוליווד, אודי ואני הצטרפנו כשותפים." בן מלטף את צווארו ומיישיר מבטו קדימה, אף שעניו בוהות בנקודה ריקה כדי להתחמק מעיני הקהל.

"לפני כעשר שנים עלינו על טיסה מתל אביב ללוס אנג'לס כשבידנו תוכנית עסקית מפורטת ובליבנו אמונה גדולה בהצלחתה. אבל לאט-לאט חלחלה בנו ההבנה שעסק מצליח לא בונים ביום אחד. אני זוכר שהיינו בטוחים שהרקע הצבאי הקרבי שלנו ירשים את הלקוחות הפוטנציאליים שלנו, אבל זה לא היה פשוט לשכנע אנשים לשים את הכסף שלהם בעסק שלנו, והבנו שעלינו להתאזר בסבלנות. התחלנו עם מספר קטן של לקוחות, בעיקר עשירים שביקשו לאבטח את רכושם, וסיפקנו אבטחה למוסדות הסגורים בלילה ולמועדוני לילה." הוא מתאמץ מאוד להתרכז במילים ולא במחשבה על הטיקים שעלולים לתקוף אותו באמצע משפט.

דפיקות ליבו חוזרות לסדרן כשהוא מרגיש שהוא מצליח לעשות רושם טוב, ואם עד עכשיו הוא הישיר מבט לחלל ריק, כעת הוא מתחיל לאזור אומץ והוא מסתכל בקהל היושב מולו.

“בזכות עבודה קשה, מיקוד והתמדה, צירפנו לחיקנו כמות מרשימה של לקוחות, רובם כוכבים מתעשיית הבידור ונבחרו ציבור, שמשלמים הרבה כסף לאבטחה אישית. רק אחרי שנה התחילה החברה לייצר רווחים אבל זה לא היה מספיק. התחלנו לחשוב על דרכים לפתח את החברה כדי לייצר עוד מקורות הכנסה, ואז בראשו של אודי הבליח הרעיון לפתוח חברת בת שעוסקת בחקירות פרטיות, כולל בית ספר לחקירות, ובמקביל גם פתחנו את המרכז להכשרת מאבט...” כחכוחי גרון עוצרים את שטף דיבורו. בן ממהר לפתוח את בקבוק המים שהונח על הפודיום, הוא לוגם לגימה גדולה, מיישיר את מבטו לבמה וממשיך בדיבורו. “פתחנו את המרכז להכשרת מאבטחים ומיד אחר כך התחלנו לעסוק גם בייעוץ ביטחוני. אני לא יודע לשים את האצבע על הנקודה שבה הפכנו למותג, אבל אני מבטיח לכם שזה קרה לאחר עבודה קשה ומאמצים רבים.” שני טיקים נוספים משמיעים כחכוך גרוני ובן ממהר לשתות לגימה נוספת מבקבוק המים כדי שהקהל יחשוב שמדובר בגירוי בגרון עקב הדיבור הרצוף.

רגע לפני מילות הסיום בן מלטף את צווארו, לוגם עוד לגימה מהבקבוק ואז מדקלם את המילים שמנחם רשם לו על דף: “תעזו לשווק את עצמכם בכל דרך אפשרית, אש היצירתיות שלכם חייבת לבעור. תנצלו הזדמנויות, תאמנו את המוח שלכם לחשוב בצורה עסקית! עסקים זה לא מזל – זו אסטרטגיה!”

מחיאות הכפיים מהקהל מעלות חיוך על שפתיו. זהו, זה נגמר. עוד רגע אחד הסיוט הזה מאחוריו.

“יש לכם שאלות?” הוא פונה לסטודנטים ומביט בשעונו. הוא מגלה שההרצאה ארכה יותר זמן מהמתוכנן.

“יש לך חברה?” קול נשי נשמע מהקהל ומיד צחקוקים ממלאים את האולם.

בן הוא גבר שמעורר עניין. נשים נמשכות אליו בקלות וגברים מביטים בו בקנאה. מלבד חיוכו הכובש, הוא ניחן בקו לסת מחודד, עצמות לחיים גבוהות, אף ישר, שפתי קופידון דקיקות ועיני חתול בהירות המזכות אותו במבט חודר. הוא רגיל לכך שנשים נופלות שדודות לרגליו, אבל דבר כזה מעולם לא קרה לו.

“הינה דוגמה מצוינת לתעוזה,” בן אומר וצחקוקים עולים מהקהל. “אני צופה לך עתיד מזהיר בעסק שלך, יקרה.” שוב קול צחוק ממלא את האולם. “ולשאלתך... אין לי חברה, אני נשוי באושר ללילי ויש לנו תאומים, בנים בני ארבע וחצי – ליאם וארי. שאלות נוספות, שקשורות לעולם העסקים?”

בן עונה על שאלות הסטודנטים בסבלנות וזוכה למחיאות כפיים סוערות. לאחר מכן הוא יוצא לדרכו.

“היי, חכה רגע...”

בן פותח את דלת רכבו ונעצר במקומו. הוא מסתובב ובוחן את האישה הצעירה שעומדת מאחוריו וניחנה במראה של בובת פורצלן. “מצטערת אם הבכתי אותך...” היא אומרת במבטא שמסגיר את העובדה שהיא אינה אמריקאית.

“אני טניה,“ היא שולחת בו מבט מצועף ומושיטה ידה ללחיצה. “אתה בטח רגיל לזה...” היא מצחקקת בעוד בן משעין את גבו על הרכב ומוציא סיגריה מכיסו. “יש לך מבטא שונה, מאיפה את?” הוא שואל בזמן שהוא מתעסק עם המצית שנכבה בגלל הרוח. “נולדתי במולדובה,“ היא אומרת ומקמרת את כף ידה כדי שהלהבה לא תכבה שוב. “גם לך יש מבטא מיוחד, מאיפה אתה?” היא שולחת אליו מבט חודר בעוד הוא לוקח שאיפה ארוכה מהסיגריה.

“את סובלת מהפרעות קשב וריכוז?” הוא אומר תוך כדי שעשן כבד נפלט מפיו.

“איך ידעת?” היא מצחקקת.

“כי סיפרתי בהרצאה שנולדתי וגדלתי בישראל ובעשר השנים האחרונות אני גר פה.” בן פולט עשן מפיו לאט בזמן שעניו סורקות את גופה. גזרתה כשעון חול ושדיה הלימוניים גורמים לו להפנות ממנה את מבטו, כי הוא נמצא על תנאי.

“אשתך גם ישראלית?” היא מנסה לתפוס את מבטו, אך הוא מתחמק.

“לא. לילי אמריקאית, היא נולדה בלוס אנג'לס. הכרתי אותה פה.”

“איזה יופי. רציתי להגיד לך שהייתה לך הרצאה מאוד מעניינת, אבל אל תיעלב – לא היית אמין!” היא אומרת ברצינות. בן שולח אליה מבט מופתע ונעלב גם יחד בעוד היא חוטפת לו את הסיגריה מבין האצבעות.

“לאיזה מהדברים שלי לא האמנת?” הוא מביט בה בסקרנות.

“שאתה נשוי באושר...” היא שואפת שאיפה ואז נושפת את העשן בעיגולים החוצה מפיה.

בן משדר קור רוח אף על פי שהאישה הזאת מעוררת בו עניין.

“אני אוהבת את הגומה שלך בסנטר,“ היא שולחת את אצבעות ידה ומלטפת את סנטרו.

“רוצה לרשום את הטלפון שלי?” היא אומרת ומחזירה לו את הסיגריה.

בן שואף שאיפה עמוקה ומשחרר את העשן בריאותיו, הוא תוהה אם אלוהים שוב ושוב זורק לעברו פיתויים כדי להעמיד אותו במבחן.

“טניה, את ממש מתוקה, אבל לצערי אני בדיאטה, אני נמנע ממתוקים.” הוא זורק את בדל הסיגריה למדרכה ומועך אותו.

טניה מניחה את תיקה על הפגוש ושולפת תוחם עיניים שחור, “גם אני בדיאטה. יש לי רעיון איך להוריד קלוריות,” היא תופסת את כף ידו, רושמת את מספר הטלפון שלה ומתקרבת לאוזנו, “אני מחכה לצלצול,” היא אומרת, ולפתע יונקת את תנוך אוזנו ומפנה את גבה והולכת.

אנחת ייאוש נפלטת מפיו וזה הדבר היחיד שייפלט ממנו היום, אסור לו להתגרות בגורל. היא הטעם שלו, היא אמיצה והוא אוהב את זה, אבל תחושת הבטן שלו אומרת לו להתרחק כי אולי לילי שלחה אותה כדי לבחון אותו. הוא מביט בגב כף ידו, מקליד אתהמספר לטלפון הנייד ושומר את המספר תחת השם “טניה – יועצת ארגונית,” רק למקרה הצורך.

בן מתחיל בנסיעה למשרדו הממוקם בעיר התחתית תוך כדי שהוא בודק את זמן הנסיעה. הזמן לא עומד לטובתו, אז הוא לוחץ על דוושת הגז חזק יותר, רק כדי לחסוך לעצמו עוד מריבה עם מנחם.

הכביש עמוס במכוניות והרמזור מתחלף מהר מירוק לאדום ופקק ארוך מתחיל להיווצר. המחשבות שחולפות בראשו מעסיקות אותו עד כדי כך שהוא לא שם לב שהאור האדום התחלף בירוק. רק צפירות מהרכבים שמאחוריו מעירות את תשומת ליבו. הוא משחזר בראשו את ההרצאה שנתן ומגלה שהיו דברים חשובים ששכח לציין. איך קורה שדברים שהוא מתכנן להגיד בראשו אף פעם לא יוצאים אותו הדבר בהרצאה? הוא מגיע למסקנה חד־משמעית שעליו להירשם לקורס באנגלית שיעזור לו לשפר את שליטתו בשפה ולהעלים את המבטא הישראלי הכבד שמסגיר את העובדה שהוא לא יליד המקום.

“הפגישה כבר התחילה,” מציינת המזכירה ברגע שהוא נכנס למשרד. אך לפני שהוא מצטרף לישיבה הוא חייב למחוק את הספרות שנחרטו על ידו בעיפרון שחור וזה מעכב אותו בשירותים.

“נזכרת לבוא?” מנחם יושב בראש השולחן ושולח אל בן פרצוף זועף כשבן ממהר לתפוס את מקומו לצד אודי. בובת הפורצלן החצופה לא יוצאת מראשו, כמו זבוב שנכנס לחדר

ולא מפסיק לזמזם. המלאך היושב על כתפו הימנית לוחש: "זה כבר היה כל כך קרוב ואסור לך לעשות טעויות." ואילו השטן משמאל צועק: "גבר, אל תצא פראיר!"

"בן, אתה איתי?" מנחם שואל בקול תקיף ובן שותק, אין לו מושג מה נשאל.

"אתה בכלל מקשיב לי?" מנחם מדבר בקול גבוה ואף מכה בכף ידו בשולחן.

"מה לדעתך אפשר עוד לעשות כדי לגרום לעובדים להישאר איתנו תקופה ארוכה יותר?"

"מאיפה אני יודע? הדור הצעיר של היום מעדיף להחזיק ביד טלפון חכם מאשר אקדח. הם עושים ים של כסף ברשתות החברתיות."

"אנחנו מקיימים את הישיבה הזאת כדי למצוא פתרונות, לא כדי להמציא תירוצים," מנחם אומר בקול גבוה וחסר סבלנות.

"בן, אתה צודק, הזמנים השתנו, אבל אני לא מסכים איתך!" אומר אודי ומיישיר מבטו למנחם. "בימינו, יחסי אנוש זה שם המשחק. העובדים של היום בסך הכול דורשים לקבל יחס אנושי." אודי מסיים את דבריו ומחזיר את המבט אל בן כי הוא תמיד טוען בפני מנחם שבן תוקפני מדי, מדבר לא יפה לעובדים ומאבד שליטה.

"דנה, אני מבקש שתכני תוכנית הדרכה למנהלים שתעניק להם כלים להיות מנהלים טובים יותר מבחינת תשומת לב אישית לעובדים." אודי מדבר אל דנה באופן רשמי כאילו הוא לא מבלה איתה בלילות.

כשהישיבה מסתיימת בן ממהר לקום ממקומו, אבל מנחם מבקש ממנו להישאר לשבת אף על פי ששאר הנוכחים כבר יצאו.

"למה אתה מגיע באיחור לכל פגישה?"

"התעכבתי בקמפוס."

"אז לפחות היית מודיע לי שאתה מאחר. ההרגלים האלה חייבים להשתנות! אם אתה תמשיך בדרך הזאת אתה כבר לא תהיה כאן."

"מנחם, אתה מאיים עליי עכשיו?"

"אודי סיפר לי שאתמול הרמת עליו יד. זה נכון?"

בן זז במקומו באי־נוחות, הוא שיער שמה שקרה אתמול לא יעבור בשתיקה.

"לא הרמתי עליו יד, הרמתי עליו שתי ידיים ודחפתי אותו כי הוא כל הזמן מתגרה בי."

“אני לא מאמין שאני צריך להתעסק בשטויות האלה. שניכם ילדים קטנים? מתי כבר תלמדו להסתדר? עשר שנים לא הספיקו לכם? אני לא מבין את זה!”

“מנחם, מהיום הראשון אודי ניסה לשים לי מקלות בגלגלים כי הוא מעולם לא אהב את זה שהכנסת אותי כשותף שלישי בחברה. הוא כל הזמן מתגרה בי, ואם הוא ימשיך בדרך הזאת הוא גם יקבל ממני אגרוף לפניים.”

“ביום שהוא יקבל אגרוף לפניים אתה תמצא את עצמך בחוץ. זאת הפעם האחרונה שאני עובר על זה בשתיקה. אני רוצה לקוות שזה הג'ט לג שגרם לך לאבד שליטה. גם אין לי ספק שמה שקרה שם גרם לך לסערת רגשות.”

“אל תדבר שטויות. אין לזה שום קשר. אני המשכתי הלאה.”

“בן, אתה לא חושב שהגיע הזמן לשתף את לילי?”

“הצחקת אותי.” בן מגחך. “לשתף את לילי?! הזוגיות שלנו מתפרקת ואני בתקופת מבחן עכשיו, אתה השתגעית?” רגלו מתופפת והוא זז באי־נוחות, “ואני מבקש ממך, אל תשלח אותי יותר להרצאות – זה לא בשבילי.”

בן קם ממקומו בסערה וסוגר אחריו את הדלת בהפגנתיות. הוא נכנס למשרדו ושומט את ראשו בין ידיו. כאב ראש חזק תוקף אותו. אנשים סביבו כל היום באים אליו בטענות. הוא כבר עייף ומותש.

“היי, בן, אפשר להיכנס?” דנה עומדת בכניסה למשרדו לבושה בקפידה. חצאית אפורה עד קו הברך, חולצה לבנה מכופתרת תחובה בתוך החצאית וז'קט תואם לצבע החצאית. נעלי עקב סירה בצבע שחור מוסיפות עוד כמה סנטימטרים לרגליה הארוכות.

“קבענו לעכשיו?” בן מביט בשעונו. “בואי, תיכנסי...” הוא מתיישר בכיסאו.

“ביקשתי לפגוש אותך בנושא התקנים במחלקה שלי. אתה מתעקש לא לאשר לי תקן לעובד נוסף ואני לא בטוחה שאני מסוגלת להמשיך ככה! אני טובעת!”

“אם את טובעת, אז צריך לפתוח תקן למציל על חשבון מחלקת ההדרכה.”

נראה שדנה לא משועשעת מדבריו, להפך, פניה קודרות.

“בן, אני לא עומדת בעומס הזה! תאשר לי לפחות תקן לחצי משרה.”

“הלחץ הוא זמני. זו תקופה עמוסה בגלל כל הטקסים. תמצאי דרך להסתדר. עוד משהו?”

בן חייב להיות קשוח עם דנה יותר מאשר עם שאר המנהלים שעובדים תחתיו. הוא לא רוצה שהשיקול הניהולי ישתבש לו בשל המראה החושני שלה. זה המחיר שהיא משלמת עבור הרגליים הארוכות שלה ואולי גם בגלל הקשר שלה עם אודי. הוא עושה לו חיים קשים, אז הוא יעשה למאהבת שלו חיים קשים עוד יותר.

“אתה לא רואה שאני על סף התמוטטות?” שפתיה קפוצות וסנטרה רועד, דמעות מתחילות לזלוג מעיניה, מתגלגלות באיטיות על לחייה, “אני מרגישה שיש לך משהו אישי נגדי!” היא מנגבת את דמעותיה ומתייפחת.

“דנה, אין לי שום דבר אישי נגדך. להפך, בגלל שאני חושב שאת טובה במה שאת עושה, אני מאמין שתצליחי להשתלט על העומס שנוצר.”

הבכי של דנה מתגבר ויחד איתו גם חוסר הנוחות של בן. הוא ניגש למטבחון וחוזר כשבידיו כוס מים קרים וקופסה של ממחטות נייר. “תודה,” היא אומרת וקולה עדיין רועד. “אני מצטערת, אני פשוט מרגישה אבודה...” היא מנגבת את הדמעות בממחטת הנייר.

“ברוכה הבאה למועדון שלי,” בן אומר בחיוך כשהוא חוזר לשבת במקומו.

“אני לא מאמינה שאדם מושלם כמוך מרגיש אבוד.”

“אני רחוק מלהיות מושלם, את יכולה לשאול את אשתי...”

חיוך קטן נגלה על פניה של דנה, “אני מתנצלת על הדמעות. בדיוק היום לפני חמש־עשרה שנים איבדתי את אבא שלי. ביום השנה שלו, הגעגוע אליו הופך לכאב פיזי בעצמות שלי, למרות שעברו הרבה שנים, ואני בוכה מכל שטות.”

“מוות – זה תחום ההתמחות שלי.”

“אתה מפתיע אותי היום.” דנה שולחת אליו מבט סקרני.

“לפני חמש־עשרה שנה, גם אני חוויתי את חוויית הפרידה הנצחית והבלתי צפויה מאדם אהוב כל כך, והכאב הנפשי והפיזי עדיין רודפים אחריי. לא פעם בשנה – אלא מדי יום ביומו. איך איבדת את אבא שלך?”

“כשהייתי בת שלוש־עשרה חיכיתי שהוא יגיע לאסוף אותי משיעור בלט... ואני עדיין מחכה. כשהוא היה בדרך לאסוף אותי, בזמן שנהג, הלב שלו הפסיק לפעום.”

“אני מצטער מאוד. אני בטוח שאבא שלך היה גאה בך היום.”

“מי יודע? איך אתה איבדת את אבא שלך?” דנה מקנחת את אפה לתוך ממחטת הנייר ומחזירה את עיניה לבן, אך הוא לא יוצר איתה קשר עין.

“אחי הגדול נהרג בעת מילוי תפקידו בצבא. אבא שלי נהרג בתאונת דרכים כשהייתי קטן. אני לא זוכר אותו. רק מתמונות ומסיפורים.” שני טיקים גורמים לצווארו לזוז שתי תזוזות חדות.

“וואו. לא ידעתי שאיבדת גם אבא וגם אח. כמה עצוב.”

“טוב. עוד משהו, מתוקה?”

“תאשר לי תקן נוסף למחלקת ההדרכה.” דנה מצמידה את כפותידיה בתחינה.

“ביי, דנה.” בן שולח בה מבט נחרץ.

דנה משמיעה אנחה גדולה וקמה ממקומה, היא יוצאת מהמשרד כפופת כתפיים כאילו הפסידה בקרב, בזמן שכן בוחן את ישבנה העגול ונאנח בכבדות גם הוא.